

Kommer det mig, at det vilde være urigtigt at føre den til videre Behandling; thi det er af den Art Sager, hvor man ikke skal sætte det kongelige Beto paa Prøve. Dersom Forslaget gik igjennem og blev til Lov, men dernæst blev oplyst saadanne Forhold, som vilde gjøre det til en afgjort Pligt for Ministeriet ikke at begjære Kongens Underkrift paa en Lov af denne Art, hvilket en meget ringe Oplysning kunde foranledige, saa vilde den lovgivende Magt derved komme i en Forlegenhed, som den selv havde skabt sig for en Sags Skyld, som i sig selv ikke var af stor Vigtighed; thi det dreier sig dog kun om et enkelt personligt Forhold. Jeg siger altsaa, at hvor Sagen er af en saadan Bessaffenhed, der forekommer det mig, at den egentlig altid burde have sin Oprindelse fra Ministeriet; men, naar den ikke har det, eller ikke har kunnet have det, fordi Ansøgningen er kommen for sildig, men det dog kunde være ønskeligt at bringe den frem, saa maa Ministerens Erklæring være det Afgjørende. Naar jeg altsaa stemmer for Sagens Behandling og for at den skal fremmes videre, er det kun, fordi Indenrigsministeren ikke er tilstede i dette Dieblif, og ikke kan komme til at udtale sig over den. Skulde han ved Sagens næste Behandling være tilstede og sige, at han var tvivlraadig, at han ikke kjender Sagen og ikke veed, om han, dersom den blev til Lov, kunde forelægge den for Kongen, saa forekommer det mig, at det er en af de Sager, som man ikke bør fremme.

Formanden: Der forekom i den ærede Rigsdagsmands Tale et Udtryk, som jeg skal tillade mig at berigtige. Jeg sigter til den Uttring: „naar Sagen er bleven til Lov“, hvorved jeg maa bemærke, at den bliver først til Lov ved Hans Majestæts Underkrift.

Schæring: Ja, jeg erkjender, at det var et uheldigt Udtryk.

Lehmann: Jeg skal blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, saa ønskeligt jeg vilde ansee det, at Ministerbankene altid vare tilbørligt besatte, behøves der dog ingen Indenrigsministers Tilstedeværelse for at oplyse, at det, at anerkjende en Ret, er Noget, der ikke tilkommer den lovgivende Magt; det tilkommer Administrationen, det tilkommer Domstolene. Den lovgivende Magt skal skabe Ret, hvor ingen Ret er; men den skal ikke administrere eller dømme, det er Noget, der er klart selv uden Indenrigsministerens Udtalelse. Men hvad der forekommer mig at være endnu mere klart og tilstrækkelig afgjørende, er den Bemærkning, der allerede er bleven fremhævet af en anden æret Rigsdagsmand, at det paa ingen Maade er ønskeligt at priisgive disse meget lette Sager til den altfor store Lyft til at bruge Initiativet, som mangfoldige Medlemmer have. Det er ikke blot i høi Grad ønskeligt, at disse Sager forberedes efter de samme Anskuelser, og saaledes altsaa komme for i et samlet Lovudkast med Regjeringens forudgaaende Udtalelse derom; men det er tillige overmaade lidet ønskeligt, at saadanne Andragender skulle opløse sig i ligesaa mange Smagslove, som Enhver har Venner og Bekjendte i sin Egn. Det vilde i meget høi Grad spille Thingets Lid, og, naagtet jeg i dette Tilfælde, efter den ærede Forslagsstillers Oplysninger, ikke har den mindste Tvivl om, at Vedkommende i høi Grad er værdig til at erholde Indfødsret, mener jeg dog paa den anden Side, at, naar han ikke kommer i rette Tid — om Grundene dertil ere ham tilregnelige eller ikke, vedkommer ikke os her —, saa er der intet Videre at gjøre derved, men han maa da vente til næste Gang.